

У березневу присмеркову мить,
Коли в залежаних важких кожухах
Мовчали горді нелині, коли
Бурштинові сипучі береги
Спогадували щось своє далеке,
Коли у стовбури із темних надр
Ішов цукристий каламутний сік, —
В ту мить ніщо не віщувало дива...

Попід землею били молоточки:
В мініатюрних зоряних плавильнях
Кувались на замовлення весни,
Перевертались вінцями до неба
Мільйони срібних проліскових дзвонів
Із язичками мідно-золотими, —
Але ніщо не віщувало дива...

А далечінь пунктиром світляним
Прострочували вікна електричок,
Зшиваючи, мов нитка дорога,
У велетенську нерозривну цілість
Близьке й далеке, радість і нудьгу,
Утому і бадьорість, сміх і смуток,
І стугоніли рівномірно, влад
Сталеві ферми на мосту ірпінським,
Біля якого, стверджують знавці,
Знімав Довженко кадри «Арсеналу»,
Але ніщо не віщувало дива...
Тим часом наближалося воно,
Воно уже прийшло, і мимоволі
Угору звівся зір, забилося серце
Пришвидшено, нерівномірно...
Ген, —
Чи ж то не радість, чи не знак щасливий, —
Летів живий трикутник, сурмлячи...
І так тривало декілька хвилин,
А може, тільки мить —
І клич той, поклик
Розтанули, неначе срібний ключ...
Печальний він чи радісний — хто знає?

Та щасний біль у серці звив гніздо,
Розгойдане, як на вітрах колиска...
Спасибі ж, доле, що даруєш нам —
Оратаям, співцям і будівничим,
Батькам і дітям, юним і старим,
Усім, усім, що нині на землі,
І тим, що будуть завтра, післязавтра, —
Можливість зупинитись на хвилину,
В роботі чи турботі звести очі,
Аби хоч раз, єдиний раз відчути
Мить перельоту,
серцем дорости
До чистого, високого,
до того,
Що робить нас людьми, а диво — дивом,
Допоки живемо,
на все життя!

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.